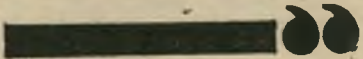

בן־נר ב"מסך גדול, מסך קטן" בוקר טוב ישראל?

כתבה ביקורת די טובה, אבל אמרה שהיא לא בטוחה שהפסנט של אולפן חי יחזיק מעמד. דן התרגן הלך הביתה, ולתוכנית הבאה בא עם התקפה גדולה על הדת. ואז התחיל כסח הדדי, ואני בתווך. הי התקפת היו אימות, ונעשו חמורות מפעם לפעם. באחת הפעמים הכניסה לי הדה משהו בסיגנון: יצחק בן נר, הצוחק לכל מילה של דן בן אמוץ. זה נגמר בכך ש־הרמטכ"ל דאן, חיים בר לב, נתן הוראה לא להתקף יותר את הדת. מכל מקום אלה היו ימים קשים, של מריבות נוראיות. אני זוכר שבתקופת שאלות אישיות היו ויכוחים נוראיים בין יענקל'ה אגמון ויצחק לבני. אני הייתי יושב בבית באמצע ההגדה לבית פורטיט, והרי אני מכור על הדברים האלו, ופיתאום היה מגיע טלפון מיענקל'ה: תגיד לזיפט הזה, לבני, שהוא לא מבין שום דבר. ומלבני: תגיד לאגמון שלא רוצים אותו בגלי צה"ל. ואני תמיד באמצע. הם היו חברים מצויינים, אבל רבו דרכי.

האם אהבת להיות האישי מאחרי הקלעים?
לבני לא נתן לאנשי התחנה להופיע לפני

ניסו לחפש באשתי את כל סוגי הנשים שכתבת עליהן. יכול להיות שבכל אחת מהנשים יש משהו מצוה

המיקרופון. אורחים כן, אנחנו לא. זה היה קשה מאוד, הייתי עושה את כל העבודה השחורה בשביל כאלה שלא הגיע להם. עם דן בן אמוץ — אנחנו חברים על הכיפאק עכשיו, אבל כשעבדנו הוא היה בלתי אפשרי. לא היה נעים לעבוד איתו. היו כאלה, שלא אנקוב בשמותיהם, ש־שימשתי להם כאוכף לרכב עליו. הרבה תוכניות התבססו על הכריזמה, או הפרי

לילה בדבר, איש יחסיציבור של תיאטרון בימות.

היית מוב כאיש יחסי ציבור?

אני חושב שהייתי טוב, אבל שנאתי את זה שינאתמוות, זהו מיקצוע מחורבן. בתי אחותי רוצה להיות אשת יחסיציבור, ואני

הרבה מו"לים רצו להוציא לאור את "ארץ החוקה", אבל הציעו לי כספים שלא הסכימו לקניית נעליים

מנסה להסביר לה כמה המיקצוע הזה נאלה.

כעיתונאי צעיר נחשבת די עיתונאי מצליח?

את מתארת לעצמך מה זה עיתונאי צעיר שלא מכיר את האנשים הנכונים? משה דור, שהיה עורך עמודי־הפנים של מעריב, הציע לי פעם לכתוב כתבה. הכתבה לא התפרסמה, ובתי לראות מה העניינים. היה שם אחד מגדולי מעריב, ולא אנקוב בשמו, הוא עמד בחדר יחד עם קישון, והוא הושיט לי את כתבי־היד ואמר לי: בשביל לכתוב מצחק צריך להיות קישון. פתע גסות של משהו שיש לי כסא. זה פגע בי, אני זוכר את זה עד היום, זה היה כלי־כך מגעיל ולמדתי מזה לקח.

אחרי שנים בגלי צה"ל, כשהחשק לי לרדת על כתב בצורה מגעילה, כשהביא לי חומר גרוע, תמיד זכרתי איך נעלבתי או, כשהייתי עיתונאי צעיר.

האם משום שהיית אישי יחסיציבור אתה שונא אנשי יחסי ציבור?

אנשי יחסיציבור נכנסים לעצמות, מטלי פנים תמיד כשיש לי שעה וחצי לנח ב־ומספרים לי על איוו הצגה מפוצלחת. אבל אני תמיד זוכר איך כשאני הייתי איש יחסיציבור עיתונאי אחד אמר לי: לא מעניין אותי, ואל תבלבל ת'מות.

אחרי מילחמת ששת־הימים היתה לי הדמנות לצאת מהדבר הזה. יצחק לבני מונה כמפקד גלי צה"ל, לבני עשה לי בחינות. אצלו, בדרך־כלל, זה שיחות. התי

איציק בן־נר מספר על האנשים הא־לה, ואתה יודע שהוא מכיר אותם לא פחות ממך. בימים אלה הוענק לו "פרס ירושלים" לסיפורות. הפרס לא עלה לו לראש, גם הכבוד לא. הוא עדיין יושב ב"כסית" בימי שישי אחרי־הצהריים, חובש את כובע־המצחייה הנצחי שלו, מבלה במסיבות, משמיע ארבע מעמים שבוע את תוכנית־הרדיו הפופולרית שלו, "נכון לעכשיו".

במסיגרת התוכנית הוא לומד את המוסיקה שאנחנו שומעים, את הזמ־רים שאנחנו אוהבים, את הסופרים ש־אנחנו קוראים, את הפוליטיקאים ש־מנהלים לנו את החיים. אחרי־כך, כשהוא כותב את הספרים שלו, אתה יודע שילמדו אותם ויקראו בהם גם בזרוע הבאים, כדי ללמוד על מדינת־ישראל של השנים האחרונות, מה שנכון ל־עכשיו.

מהו הרקע שלך?

אני יליד כפרי־יהושוע, דור ראשון ל־חלוצים מרוסיה ומפולניה. אחותי, שהיא פחות, גרה בכפר עם מישפחתה עד היום הזה. לאבי היה משק בכפר, אך כיוון ש־בחרתי בחיים אחרים, המשק נמכר.

מתי עזבת את כפרי־יהושוע?

עזבתי שנתיים אחרי הצבא. כשהשתחררתי מהצבא מטרתי היתה, כמו כל מושב־ניק, לחזור הביתה ולחלוב פרות. ראיתי שזה לא זה. החלטתי לעזוב, זו היתה החלטה קשה מאוד. הכפר הוא מעין חממה, הורי, שבעצם בנו בארבע כפותיהם משק ובית, רצו לראות ירוש אצלם במשק, אבל הם ידעו על נטיותי לכתובה, ובאצ־לותרוח נתנו לי לעשות מה שאני רוצה.

ומה רצית?

זה לא היה ברור. באתי לתל־אביב של סוף שנות ה־50. היתה לי חברה גבע־תימ'יקית, הסיפור אתה נגמר מהר מאוד, כי מבחינת ההורים שלה לא הלכתי בתלם של קורס מנהל־יחשבוניות, וכך התחלתי את הקאריירה העירונית שלי די לבד.

עבדתי במעריב לנוער ככתב, עבדתי בעיתון שנקרא קולנוע, וגרתי בדירת־רוקים ברחוב צייטלין עם אביטל מוסיני זון. את הדירה הזו מול קולנוע גת הזכרתי בכמה סיפורים שלי.

נכנסתי לאתר כבוד לחבורת כסית של שנות ה־60, שהיו בה שמות גדולים כמו אלתרמן, שלונסקי ורובינא. אני נמנית, כמוכן, על הדור הצעיר יותר של כסית, שהיו חברים בו התרנגולים ודודיק סמדר, שהוא אחד מבחורי־הזהב של תל־אביב. אלו היו חיים עם הצגות־יומיות והצגות־ערב ומסיבה פה ומסיבה שם.

חילטרתי איפה שרק אפשר. עבדתי כעורך־דפוס של עולם הקולנוע, עורך־

בן־נר עם אשתו, נועה, וילדיו, גיא וגליל, בארצות־הברית קוטאג' מעץ ובית ליד האגם